

Bewoners - nu

Anna (links) op het bankje achterin de tuin

Eerder was het een kelder, waar het grondwater niet te temmen leek. Nu, zomer 2019, is het een ruime keuken annex loungeplek. Een uitklaptafel, veel stoelen, twee in een hoek geplaatste banken, een kast met spelletjes, muziek-apparatuur. Matthijs oude Lohuis staat te koken. Zijn jongere zus, op bezoek op de Antoniushoeve, ordent de kaarten voor het bridgen eind van de middag. Julian van Velzen klikt op zijn camera de een na de andere foto van het leven op de Antoniushoeve tevoorschijn en vertelt.

Een paar weken later zit ik er weer, deze keer om Matthijs te interviewen. Julian en Matthijs groeiden op in Nederland en zijn sinds de middelbare school vrienden. Een studietijd lang deelden ze hun woonplek, de laatste een anti-kraakwoning. Julian, single, een snelle prater, werkt fulltime als projectleider bij Capgemini, een internationaal consultancybedrijf in de ITC. Matthijs, bedachtzamer, is psycho-bioloog en promovendus aan de Universiteit van Amsterdam. Hij heeft een partner. Op de Antoniushoeve wonen zien zij als een experiment.

Samen wonen liever dan samenwonen

Matthijs oude Lohuis en Julian van Velzen

Ze hadden het er met vrienden vaak over gehad: De manier van wonen na hun studie. Nee, niet alleen wonen of samen met een partner. Het ideaal was wonen in groepsverband. Met een paar van die vrienden waren ze, zonder haast, op zoek naar een huis dat daarvoor geschikt zou zijn. Maar zij beiden moesten de anti-kraakwoning verlaten. Op de boerderij is plaats. Alleen niet voor een grote vriendengroep. Om de vorming van een groep binnen een groep te voorkomen, bieden Lot Sternheim en Jamie Bedford, de eigenaren, hen drie studio's. Vriendin Anna Hoefnagels verhuist met hen mee. 'The Dutchies' behoren tot de eerste lichting huurders.

Julian: 'Ik zie hier wonen als een keuze, het is niet zomaar een verlenging van mijn studietijd. Ook in de toekomst wil ik samen met anderen zorg dragen voor een huis, een tuin en, wat in de studio's hier echt niet kan, voor kinderen.'

Julian (rechts) en Jamie

Bewoners - nu

Matthijs: 'Veel van mijn generatiegenoten komen als ze eenmaal een gezin hebben uiteindelijk toch terecht in een eengezinswoning, hoewel ze dat eigenlijk niet willen. Ik heb met Anna en Julian deze stap gezet om me niet door wat bijna een wet lijkt te laten bepalen.'

De verhuizing van Julian en Matthijs naar de Antoniushoeve mag gevoed zijn door toekomstwensen, het heeft ook een actuele reden.

Julian: 'Ik heb door mijn fulltime baan minder tijd voor oude vrienden en nieuwe maken is minder makkelijk. Hier is een vanzelfsprekend sociaal leven. Ik ontsnap zo ook een beetje aan de bubbel van mijn vriendenkring en mijn collega's, die wit, hoogopgeleid en Nederlands zijn.'

Matthijs: 'De internationale mix van huurders werkt verrijkend. Iedereen heeft een verhaal. Al die geschiedenissen, een paar jaar hier gewoond, een paar maanden daar en straks weer verder, stimuleren natuurlijk ook dat jij niet maar van alles regelt om hier te blijven. Het laat zien dat je overal een leven kan opbouwen. De wereld is gigantisch groot maar ook heel klein.'

De wereld is ook heel klein

Matthijs oude Lohuis en Julian van Velzen

Julian: 'Het is een uitdaging om met zoveel mensen te wonen, te zorgen dat de noodzakelijke acties worden ondernomen, dat er opgeruimd wordt, dat er een zekere orde is. Om daar de pas in te kiezen is lastig. Het is goed dat standaardzaken door Lot en Jamie geregeld worden - de verplichting om een paar uur per maand in de tuin te werken bijvoorbeeld. Al brengen we ook zelf structuur aan. We hebben besloten de gemeenschappelijke ruimtes schoon te laten maken, we verdelen taken. Mijn droom is dat we gezamenlijk verantwoordelijkheid nemen voor het huis. Ikzelf zou willen nadenken over investeringen in duurzaamheid. En zo'n actie om de oudste bewoners van Duivendrecht een High Tea aan te bieden is natuurlijk hartstikke leuk. Het is iets kleins, maar daarin kunnen we ons onderscheiden van een gezin in een rijtjeshuis.'

Matthijs: 'Onze idealen voor hier zouden uitgesprokener moeten zijn. Nu hangt veel van het toeval af. Iemand stelt iets voor en je doet mee of niet. We zouden meer samen kunnen ondernemen, investeren in zonnepanelen bijvoorbeeld. Nee, op dak mag het niet omdat het een rijksmonument is, maar misschien in de tuin, of op de schuur die gebouwd gaat worden. Het kan ook iets anders zijn, als we voor een actie of plan maar gezamenlijk verantwoordelijkheid nemen. Dat werkt bovendien verbindend.'

Met vrienden en huisgenoten, en hun laptop, verplaatsen Matthijs en Julian zich in de coronazomer van 2020 tijdelijk naar een landhuis in Italië. Eind 2020 verlaten zij en Anna Hoefnagels de Antoniushoeve om in de boerderij te trekken die ze kochten samen met vrienden en partners.